

PRACTISCH OCCULTISME

HOOFDSTUK V.

DE INSTRUMENTEN VAN DE OCCULTIST.

Als wij in het practisch occultisme werkzaam zijn, dan zullen wij ons zeker ook moeten bepalen tot de verschillende werkwijzen en vooral ook tot datgene, wat instrumenteel is om het gewenste effect te bereiken. Wij kunnen deze instrumenten onderscheiden in twee soorten:

- de 1e: esoterische of interne werkingen;
- de 2e: externe of rituele werkingen en werktuigen.

Het belangrijkste uit de aard der zaak is het inzicht van de mens; en een van de meest belangrijke punten daarin is wel de wil. Niemand zal in het occultisme of de magie iets kunnen bereiken, indien hij zijn wilskracht niet heeft geoefend. Daarvoor bestaan er verschillende methoden o.a. die van de penjali-yoga, waarmee men tracht deze wil aan te kweken. Om echter de wil eenvoudig te omschrijven en haar ontwikkeling weer te geven meen ik het voor Nederland als volgt te mogen formuleren:

De wil betekent het richten van de eigen persoonlijkheid en het totaal van de acties, toestanden, mogelijkheden en verdere eventualiteiten, waarin de persoonlijkheid zich uit of die deel zijn van die persoonlijkheid, op iets met uitsluiting van al het andere.

Deze wil wordt bereikt door eliminatie. Het is misschien erg aardig te proberen de wil te richten op een bepaald punt en het andere te laten voor wat het is, maar de praktijk wijst uit, dat dit - en zeker voor iemand, die pas begint - heel moeilijk is. Wij moeten er een gewoonte van maken bepaalde delen te elimineren. Indien wij ons willen concentreren in een vol vertrek, dan elimineren wij persoon na persoon of voorwerp na voorwerp, tot één bepaald voorwerp het enige voor ons bestaande is. In het begin is dit zeer moeilijk en is die toestand niet na een ogenblik te bereiken. Bij verdere training blijkt, dat men deze visuele eliminatie veel gemakkelijker tot stand brengt.

Vervolgens probeert men orale eliminatie en tracht men in b.v. een menigte een enkel stemgeluid een paar keer goed te horen en dan op steeds grotere afstand alles uit te schakelen, behalve dit ene stemgeluid. Het lijkt, alsof wij hier alleen een zintuig oefenen. Dit is echter niet waar. Er is nl. een voortdurende wilsacte nodig om alle andere storende invloeden blijvend af te wijzen. Deze oefening is dus een training van de wil en de wilskracht.

Gaan wij nog wat verder, dan zullen wij moeten leren één doel te stellen en onverschillig te blijven voor al het andere. Dit laatste zal voor velen moeilijk zijn. Om voor de huisvrouw een voorbeeld te geven: Wanneer u zich concentreert op het instralen van een bloem en u wilt dit met vol effect doen, dan moogt u geen onrust kennen, omdat de melk kan overkoken; en als u ruikt dat deze overkookt, dan moogt u er niet op let-

ten. Dit is natuurlijk wel heel erg laag bij de grond misschien, maar het geeft u een voorstelling van het uitschakelen van de persoonlijke betrekkingen met het andere. U heeft er niets mee te maken. Alleen het doel, het doelbewustzijn, dat zo wordt bereikt, geeft ons dan de wil als instrument.

Als instrument gebruiken wij de wil om bepaalde van onze faculteiten als enig waarnemings- of gevoeligheidscentrum volledig te activeren met uitsluiting van alle andere. Wat voor doel dit heeft, zult u begrijpen, indien u probeert eens te luisteren met de ogen open en daarna met de ogen dicht. Met de ogen dicht lijkt het, of het gehoorde opeens veel scherper is. Het wegvallen van de visuele impressie geeft een grotere gevoeligheid aan het gehoor.

Het gebruik van de wil in meer magisch opzicht.

Wil is energie. Gerichtte wil is gerichtte energie. Gerichtte energie, die wordt uitgestraald, is in staat op het punt, waarop zij in focus komt (dus waar het brandpunt van die wilsenergie ligt), acties te doen ontstaan. Daarbij geldt - en dat moogt u wel goed onthouden:

Wij richten nimmer onze wil op het totaal; wel de intentie, maar nimmer de wil. Wij proberen niet een hele tafel te verplaatsen, wij proberen een vezel hout uit die tafel te verplaatsen. Die vezel hout valt binnen onze bekwaamheid, maar de tafel als geheel niet. Het resultaat is, dat met de vezel de gehele tafel zal kunnen rijzen. Levitatie. U kunt hierbij denken aan de wetten van de hydraulica en de z.g. hydraulische pers. Als wij in de kleine cilinder een druk krijgen van 1 kg op zeg 1 vierkante dm en de grote oppervlakte is 500 vierkante dm, dan staat op elke vierkante dm van het grote vlak diezelfde druk en wordt de totaal-druk dus 500 kg voor 1 kg.

Op dezelfde manier werken wij dus ook met de magie en met al datgene, wat wij vanuit onszelf projecteren hetzij naar een geestelijke wereld, hetzij naar een stoffelijke wereld. Door de projectie op een onderdeel te richten hebben wij voldoende kracht om een effect tot stand te brengen; en dit zal doorwerken in al hetgeen nauw verbonden is met het punt, voorwerp, enz., waarin het effect werkzaam is.

Dan kunnen wij de wil nog gebruiken om a.h.w. te sorteren. Zoals wij met de gehoorproef, die ik u zo even beschreef, kunnen komen tot het beluisteren van een bepaalde toon (dus een bepaalde trilling, een bepaald timbre, met uitschakeling van al het andere), zo kunnen wij door onze wil uit te stralen als een afscherming onszelf afschermen voor alle werkingen of invloeden behalve enkele. En die enkele kunnen wij zelf dan nog selecteren. Zo is de wil dus eigenlijk ook nog de bron van een magisch scherm of een magische keten.

Als magische keten geeft zij ongetwijfeld ook een bijzonder grote mogelijkheid om normaal zwakke invloeden uit de eigen omgeving zich kenbaar voor het "ik" te doen manifesteren, daar het storend element van de vele andere indrukken voor het "ik" is weggefiltreerd. Deze omschrijving van de wil als instrument lijkt mij voorlopig voldoende. Ik wil dan ook overgaan tot het tweede instrument, dat wij hebben.

Dit tweede instrument is in feite psychologisch. Het is: De opzweeping van het "ik". U zult zeggen: Waarom moeten wij dat "ik" opzweepen?

Een mens, die zichzelf voldoende opzweept, vergeet zichzelf. Hij komt dan in een toestand, waarin de wereld voor hem onwerkelijk wordt. Of hij dit nu doet als een dansende derwish, waarbij vermoeidheid een rol speelt, of als iemand die kristal kijkt (optische vermoeidheid), of door te luisteren naar geluiden als bij de Voodoo b.v., hij wordt overspoeld, hij wordt beheerst, hij verliest zijn identiteit binnen de beperking van zijn wereld. Zijn bewustzijn blijft echter bestaan. In deze roes kan hij aan alles, wat er moet hem of rond hem gebeurt (onverschillig wat) de waarden van zijn eigen persoonlijkheid opleggen. Dat is heel typisch. Als je b.v. gewoon

een glas water drinkt, dan kun je er wijn van maken en je kunt er ook zuivere, pure kracht van maken. Indien u dat symbool aanvaardt als zodanig, dan is het voor u waar. Het heeft echter bepaalde gevaren, dat geef ik graag toe, maar dat is haast onvermijdelijk.

Alle mystici maken in hun poging door te dringen tot het hogere gebruik van deze roes. Zij maken gebruik van dit opzweepen van het "ik", tot het zijn contact met de menselijke realiteit verliest. Wij zien dit bij elke magiër en bij een ieder, die bepaalde grote dingen van geestelijk en zelfs stoffelijk belang weet te doen. De grote prestaties van b.v. een Jeanne d'Arc zijn zeker voor een deel te danken aan het feit, dat zij zich onttrok aan de menselijke werkelijkheid. En levend in haar eigen werkelijkheid beschikte zij over capaciteiten, die zij als normaal mens nooit zou kunnen hebben gehad.

De wijze om dit te verwerven kan ik u moeilijk beschrijven. Er zijn nl. zeer vele methoden. Ieder zal voor zich moeten kiezen, wat voor het "ik" de meest aanvaardbare is: het spiegel-kijken, kristal-kijken, luisteren naar muziek of wat anders.

Indien men de roes bereikt, dient men dus wel uit te gaan van het feit, dat de roes (ritueel of anderszins bereikt) moet leiden tot een bepaald doel. Het geheel heeft maar één bepaald doel, één bepaalde bestemming; al het andere telt niet. Op deze wijze verplaatst men zich in een wereld, waarin het gewenste eigenlijk reeds werkelijkheid is geworden en het "ik" dus alle middelen verkrijgt om ook in de meer stoffelijke wereld over te gaan tot een realisatie, zo deze daar mogelijk is.

De derde innerlijke waarde, die wij toch ook als werktuig kunnen beschouwen, is het z.g. offer. Ik denk hierbij niet aan de uiterlijke offers en offeranden, ofschoon die zeker bij vele godsdiensten en ook in de magie worden gebracht. Het gaat hier om het offer van het eigen "ik".

In Tibet worden de mensen, die een bepaalde inwijding hebben bereikt, geconfronteerd met de eenzaamheid. Zij moeten eenzaam in de wildernis lopen en luidkeels - terwijl ze een soort knekelratel hanteren - de geesten vragen om hen te eten. Dat klinkt dwaas. Maar laat mij het u uitleggen.

Wij hebben een soort ego, dat heel sterk aan het materiële verwant is. U zoudt het misschien een soort astrale schil kunnen noemen. Dit ego op zichzelf heeft betrekkelijk weinig waarde, maar het maakt het ons vaak onmogelijk een hogere wereld of sfeer te betreden. Het schermt onze contacten af. Door nu dit lichaam a.h.w. te offeren, dus vrijwillig aan de krachten van de kosmos over te geven (niet alleen aan God, maar aan alles, zonder uitzondering; als er een duivel komt, die het wil hebben, kan hij het krijgen), neemt men deze belemmering weg.

U denkt, dat dit magisch is, maar het is in feite een zeer oude religieuze waarheid. Zelfs Jezus zegt dat zij, die zich geofferd hebben, de tweede dood niet zullen sterven. De tweede dood; d.w.z. het leven, gebonden in die halfduistere vorm en deze - vaak onder angst en pijn - verlaten, zoals men een stoffelijk lichaam verlaat.

U zult begrijpen, dat dit offer in het begin erg moeilijk is. We zijn bang onszelf te verliezen. Maar het ego zelf met zijn praktisch onbepaalde mogelijkheden (eeuwig wezen als het is en contact hebbende met alle sferen) heeft geen behoefte aan een beperking, die het te sterk op aarde definieert. Zolang ik zelfzuchtig probeer te streven naar het hogere, zal ik juist door het vasthouden aan mijn persoonlijkheid en vorm, zoals die op aarde bestaan, dit contact in wezen onmogelijk maken. Maar op het ogenblik, dat ik gebruik maak van het offer, moet ik mijzelf, zoals ik nu ben, prijsgeven. Ik houd op te bestaan. En nu is niet slechts de belemmering voor het contact met het hogere verdwenen, maar het bewustzijn uit het hogere kan zich ook onmiddellijk in het lichaam openbaren. Er ontstaat nu hernieuwd een astraal ego, maar dit is niet meer op-

gebouwd uit de vitale krachten van het leven op aarde, doch uit de vitale krachten van een sfeer. Het is dan ook niet meer blijvend. Het is eenvoudig een uitingvorm, meer niet.

Door dit offer te brengen bereiken wij dus een contact met hogere werelden; wij bereiken de mogelijkheid het hogere meer onmiddellijk vanuit onszelf te openbaren en wij nemen de belemmeringen weg, die ons persoonlijk "ik"-besef in de wereld ons meestal zal opleggen t.a.v. het in feite voor ons mogelijke.

Dit zijn dan drie instrumenten, die men meestal gezamenlijk gebruikt - al kunnen de verhoudingen wat verschillen - wanneer men praktisch met het occultisme werkt.

Daarnaast hebben we echter de z.g. externe of exoterische uitingen. Daar zien we, dat het belangrijkste instrument eigenlijk is: de klank.

De klank heeft een bijzonder karakter. Zij beïnvloedt de mens en het totaal van zijn omgeving. Als ik dus klanken produceer, schep ik een invloed. Deze invloed betreft ook het eigen stoffelijk leven. Het is dus mogelijk via klanken een bepaalde selectie van je stoffelijke gevoeligheden te maken. Het is ook mogelijk via deze methode te komen tot een veel scherpere gerichtheid, een groter zelfvertrouwen of een groter Godsvertrouwen.

Geluid en wel in alle vormen (ook muziek, geruis e.d.) is bruikbaar, omdat het de mens en eventueel zijn omgeving kan afstemmen op de voor hem belangrijke waarden, hetzij van eigen "ik", hetzij van de kosmos. Het produceren van geluid is een zeer aparte kwestie, waarop misschien eens kan worden ingegaan, indien daartoe tijd is.

Het tweede instrument, dat wij gebruiken, is het gebed.

De meeste mensen denken aan gebed als aan een spreken met God of als het afraffelen van een aantal vaste formules. In dit verband echter is het gebed niet meer of minder dan het automatisch scheppen van een bepaalde geestelijke gerichtheid door het steeds herhalen van bepaalde en dezelfde formules, waardoor men zich in contact weet of voelt met God. Dit is het creëren van een sfeer. Wil men bidden als instrument gebruiken, dan zal men regelmatig moeten bidden. Het voordeel hiervan is: men schept met betrekkelijk eenvoudige middelen een sfeer rond zich, die voldoende harmonisch is; en voor zichzelf een instelling en een gerichtheid, die het mogelijke maken de wil met veel minder moeite te richten op één bepaald doel.

Daarnaast gebruiken wij dan nog de zintuigen-beroerende mogelijkheden en instrumenten. Daaronder verstaan wij o.m. reukstoffen.

Wierook b.v. kan een zekere invloed hebben op de mens en hem eveneens verwijderen van zijn eigen werkelijkheid. Wij kunnen ook de tastzin gebruiken. Wij kunnen zelfs de temperatuur en het vochtigheidsgehalte aanwenden om voor de mens een bepaald gevoel, een bepaalde invloed of indruk te scheppen. Hij zal hierdoor wederom gemakkelijker tot afstemming komen.

Als derde komen wij in deze klasse aan de z.g. riten en rituele middelen. Om u nog even in herinnering te brengen wat reeds in het eerste deel van de vorige cursus over dit onderwerp is gezegd:

Het is in de rite altijd het gebruiken van een soort geestelijk steno om bepaalde associaties, die voor het gevoelsleven en de emotie belangrijk zijn maar niet kunnen worden overdacht, omdat ze te veel overdenking vergen, samen te vatten in een enkel beeld. Een goed voorbeeld hiervan is b.v. de toverstaf. En dan denken we hier niet aan de toverstaf van de goochelaar maar aan de originele, die uit hazelroede of uit ebbenhout is vervaardigd, waar ringen omheen zitten van verschillende metalen, elk gegraveerd met de juiste namen van goden of van grote geesten, de z.g. hertogen, baronnen, vorsten etc., met de planeettekens en al wat daarbij

behoort. Zo'n toverstafje is niet belangrijk, omdat het in zich zoveel macht bergt. Het is belangrijk, omdat het een symbool is van de totale kosmos, zoals de mens zich die voorstelt. Het besef, dat men de kosmos hanteert, sluit het gevoel van onvermogen uit en schept zekerheid, gerichtheid en een maximaal gebruik van eigen - eventueel ook andere - energieën op het ogenblik, dat zonder dit hulpmiddel het "ik" zelf een belemmering zou vormen door zijn gevoel van wantrouwen of het gevoel binnen de kosmos gebonden te zijn. U begrijpt dus, dat die rituelen belangrijk zijn.

We kennen dan verder de rituele figuren, zoals de zegels en de z.g. bezweringsdiagrammen, die alle hetzelfde doel hebben nl.: door het scheppen van een aantal symbolen de emotionele inhoud van de mens te veranderen, bepaalde waarden van zijn onderbewustzijn te stimuleren en ten slotte in hem een emotie te doen ontstaan, die verdergaat dan zijn mogelijkheden en vermogens en daarbij andere werelden als een volkomen en directe realiteit te accepteren.

Er zijn veel meer werktuigen te beschrijven. Maar aangezien ik niet aanneem, dat er onder u zijn, die willen beginnen met de vervaardiging van een toverstaf - een langdurig werk, dat kan ik u verzekeren - of op andere wijze met de rituele magie onmiddellijk aan het werk willen gaan, meen ik hier met de directe gegevens te mogen besluiten. Wel wil ik u enkele aanwijzingen geven, die voor u misschien toch wel bruikbaar zijn.

1. Verbind aan bepaalde handelingen, die u niet regelmatig volbrengt, zodat daarvoor een aparte wilsacte nodig is, een intentie of een doel, dat op geestelijk terrein ligt. Zie daarin niet de uitdrukking van menselijke waarden of relaties, maar van kosmische waarden of relaties.
2. Voeg een aantal gewoontegebaren bijeen, zodat zij gezamenlijk voor u de uitdrukking kunnen zijn van een voor u noodzakelijk begrip (b.v. reiniging of zuiverheid), als men zich op het Goddelijke wil richten. Ik denk hier b.v. aan het toch wel zeer symbolische afnemen van het hoofd, het wassen van de handen en het even afslaan van het lichaam. Het heeft met reiniging eigenlijk niets te maken. Maar het zegt: Ik reinig mijn gedachten, ik reinig al, wat er aan mijn handen kleeft, ik neem afstand van de wereld en wat de wereld nog aan mij heeft hangen, werp ik weg. Met deze gebaren kan men zo'n symbolische reeks opbouwen. Dit is maar een voorbeeld uit vele.
3. Indien u in uw denken en zoeken naar het occulte bepaalde dingen in het bijzonder nastreeft, is het belangrijk dat u erkent wat voor u daarbij het grondbegrip is. Of dit nu een kwestie is van naastenliefde, van Godsverbondenheid of van het samengaan met de geest of wat anders, hindert niet. U neemt dat grondbegrip, u zoekt daarvoor een uitdrukking en wel zo, dat u zich a.h.w. verwijdt van uw wereld en bestaan, uw normen en wetten achterlaat met bepaalde gebaren (eventueel ook woorden) en zo komt tot de aanvaarding van een andere werkelijkheid. Iets dergelijks moet zeker een tijdlang regelmatig worden gedaan, ook als men er niet mee wil werken. Het moet een gewoonte zijn; want juist met deze gewoonte-rite en gewoonte-gebaren kan men het best werken, wanneer de nood aan de man komt.
4. En dan nog iets over het geluid. Het is niet hetzelfde, of u iets denkt dan wel het zegt. Een bede, die u innerlijk tot God richt, heeft voor zover het u en uw onmiddellijke omgeving betreft in de gedachten weinig directe invloed en waarde, maar op de juiste wijze uitgesproken een zeer grote invloed en waarde. Wen u aan de voor u belangrijke dingen zo kort, maar ook zo juist mogelijk vocaliserend hardop uit te spreken. Geluidsterkte is daarbij niet van belang; verstaanbaarheid is essentieel.

-:-

HOOFDSTUK VI.

MAGISCH VERBAND DER MENSELIJKE RELATIES.

De verhouding mens tot mens is nimmer op werkelijkheid gebaseerd. Ze is gebaseerd op bepaalde illusies, bepaalde wensen en angsten. Laat ons vooropstellen, dat geen mens de werkelijkheid van een ander mens bewust geheel kan beseffen. Toch zal een mens, die een medemens erkent in deze erkenning aan zichzelf iets toevoegen: er komt nl. uit het contact met de ander een modulatie voort, waardoor zijn eigen wereld en wereldbeeld verandert. Hij ontmoet in de ander een kracht, die juist door het aanvaarden van de ander als een gelijkwaardige, als een partner, invloed heeft op zijn wezen en hem stimuleert. Ik zal u een heel eenvoudig voorbeeld geven.

U zit ergens in een vervoermiddel (een vliegtuig of een trein), waarin u enkele uren met volkomen vreemden vertoeft. U begint een gesprek met een ander, die u interessant lijkt. U ontdekt een punt van gemeenschappelijke belangstelling. Als u zich later realiseert wat u allemaal heeft gezegd en wat ook die ander heeft gezegd, dan lijkt het u, of u ver boven uw eigen kunnen bent uitgestegen. U heeft veel meer en veel gemakkelijker gesproken dan u ooit dacht te kunnen doen. U heeft gegevens naar voren gebracht, waarvan u nog maar flauw weet waar ze vandaan komen. U was in harmonie, in rapport, met de ander. En de ander had zeer waarschijnlijk dezelfde gevoelens. Ook deze is tot een overprestatie gekomen.

Als dit - en dat is toch eenvoudig te controleren - regelmatig op deze wereld voorkomt, dan bewijst het dat de verhouding, waarin de mensen tegenover elkaar staan, niet gebaseerd behoeft te zijn op het elkaar kennen, maar op een wederkerige erkenning; en dat is heel wat anders.

Wanneer ik iemand erken als aanvaardbaar, als volwaardig - onverschillig in welk opzicht - dan zal hierdoor de ander ertoe worden gebracht (mits harmonie aanwezig is) ook mij als volwaardig te aanvaarden. Het resultaat is, dat wij beiden op gelijk niveau opereren; en dat dit niveau - naarmate het contact duurt - langzaam stijgt. Hierbij kunnen de grenzen van het eenvoudig menselijke worden overschreden. Er zijn voorbeelden te over te geven van mensen, die zelfs met een dergelijk verbaal contact tot inspiratie kwamen en - zonder te weten waar ze het vandaan haalden - bepaalde voorspellingen deden, die juist waren of gegevens a.h.w. uit de lucht schenen af te lezen omtrent het verleden van personen, die zij nog nooit hadden ontmoet. Ook dit zijn nog maar neven-verschijnselen. Want in de kosmos bestaat er een inter-relatie tussen alle leven.

Deze relatie kunt u zich voorstellen als een leiding, waarbij twee schakelaars zijn. Namelijk bij elk punt is er een schakelaar, die de verbinding naar de ander kan openen of sluiten. Als ik uitga tot de ander, dan moet ik mijn schakelaar dus openen. De kracht, die in mij is, gaat uit tot de ander; maar de ander heeft zijn schakelaar dicht staan. Ook hij moet dus zijn schakelaar openen. En pas nu - en niet eerder - ontstaat er een contact.

Dat contact is een wisselwerking. Het is nooit zo, dat één levend wezen kracht geeft. Het is altijd zo, dat twee levens, die deel zijn van de kosmos, elkaar doordringen. En die doordringing houdt in: bewustzijnswaarden, voor zover zij beseft kunnen worden. Zij houdt in: krachten, voor zover harmonisch. Zij houdt in: Godscontacten en eeuwigheidsgevoelens, voor zover in beide mogelijk. Het is dus aanvaardbaar, dat zij slechts in één van beide misschien primair aanwezig zijn, terwijl een enorm secundair

effect wordt bereikt.

Deze menselijke relatie - want we hebben het in dit praktisch occultisme altijd weer te richten op de mens zelf - is niet beperkt tot mens en mens in de stoffelijke staat. Alle leven, dat op enigerlei wijze met de materie verbonden is, geweest is of zijn zal, is harmonisch met alle andere leven, dat in de materie is, geweest is of zijn zal. Zo zijn er contacten mogelijk met de oerkrachten, die hebben geholpen om de werelden te scheppen. Het is mogelijk om a.h.w. de engelen van het laatste Oordeel als een concrete werkelijkheid te ontmoeten. Datgene, wat het tijdloze genoemd wordt, ligt in deze ontmoeting van levende wezens.

In het occultisme hebben wij heel vaak te maken met het tijdloze. Wij komen voor de raadsels te staan van uittredingen in ruimte en tijd. Wij worden geconfronteerd met de meest wonderlijke belevingen, die we niet thuis kunnen brengen. Wij betreden sferen en weten niet eens, of ze wel bestaan. Hier nu kan juist het begrip voor deze relaties een heel grote rol spelen. En onthoudt u nu één ding:

Wanneer een ander wezen met mij contact zoekt - onverschillig op welk niveau - dan zal ik mij daarvan, hoewel soms langzaam, bewust worden. Realiseer u eerst, wat dit contact kan inhouden. Vraag u af, of u die harmonische mogelijkheid wel wenst te aanvaarden. Neem er desnoods alle tijd voor. Want heeft u dat inkomend contact eenmaal aanvaard, dan kunt u het niet zonder meer verbreken. U kunt de schakelaar wel openen, maar sluiten kunt u hem pas, wanneer het contact weer verzwakt. U kunt dus de geest met wie u een contact hebt a.h.w. afsluiten, maar alleen indien de geest zich aanmeldt. Daarna niet meer. Om een eenvoudig voorbeeld te geven:

Indien ik niet gebonden zou zijn door bepaalde beloften, die ik heb afgelegd, dan zou ik heel rustig dit lichaam als mijn eigen kunnen beschouwen. En dan zou er - omdat het eenmaal voor mij openstaat - misschien zo nu en dan een status quo kunnen worden bereikt (de invloed van de eigen bewoner is, als het eropaan komt ongeveer even sterk als die van mij), maar men zou mij niet zonder meer kunnen uitwijzen.

Dit geldt ook voor bewustzijnswaarden. Waar het bewustzijn actief is - onthoudt u dit a.u.b. goed! - en openstaat voor de inwerking van een ander, kan deze inwerking pas worden beëindigd, wanneer het contact ten einde loopt of van samenstelling verandert.

Nu moeten wij in dit verband ook weer enkele praktische punten aanstippen.

Stel u nimmer onbeperkt open voor alle contact. U heeft dan grote kans, dat u zich bewust of onbewust maakt tot een strijdtoneel, waarop anderen hun geschillen willen uitvechten. Als u voelt, dat er een contactmogelijkheid is - van de meest stoffelijke tot de hoogst etherische toe - overweeg eerst, of u deze contacten kunt aanvaarden; en zo ja, of deze contacten voor u in uw huidige ontwikkeling en bestreving ook raadzaam en nuttig zijn. Is dit niet het geval, reageer niet. Voorbeeld: Stel, dat er een duivel is. De duivel staat hier aan de deur te kloppen. Zeg niet "kom binnen". Zeg niet "ga weg". Zeg niets. Indien u zegt "ga weg", heeft u die duivel erkend en hij kan - dank zij deze erkenning - waarschijnlijk al een iets dichterbij komen. Dus: absolute neutraliteit.

Dan moeten we nog rekening houden met het feit, dat harmonische contacten onze mogelijkheden vergroten. Maar zijn wij in staat om grotere mogelijkheden te hanteren? Het lijkt ontzettend leuk de macht te hebben wonderen te doen. Maar als elk woord, dat je spreekt, plotseling wordt verwezenlijkt, dan moet je zo op woorden letten, dat je geen leven meer hebt. Begrijpt u hoe dit is bedoeld?

Ga na wat u werkelijk kunt en niet alleen wat u graag zou willen. Baseer u in alle contacten, die u aanvaardt, op uw eigen wezen en uw mo-

gelijkheden. Dan ontstaat er een verruiming van uw mogelijkheden en zal het contact - of dit nu met de hoogste krachten is of met een medemens - voor u nuttig zijn. Op het ogenblik, dat u verlangens en droombeelden projecteert, die niet voor u aanvaardbaar en direct hanteerbaar zijn, treedt er vaak een afwijking van de werkelijkheid op, waardoor uw gedrag irreëel is. U krijgt niet alleen het begeerde resultaat niet, maar u zult fouten maken en daardoor uw andere harmonische mogelijkheden beknot zien.

Bij het zoeken naar deze contacten gelden verder nog enkele z.g. tijdregels. Ze zijn niet zo buitengewoon belangrijk misschien, maar ik wil u er toch even op wijzen.

Het contact met medemens (dat houdt in: de mensen op aarde en wat u noemt de "overgeganen") kan te allen tijde plaatsvinden, indien het "ik" zich daarop volledig richt. Geen bewust zoeken van dit contact wordt aangeraden; slechts een aanvaarden van contact, nadat de wens tot contact of de mogelijkheid daartoe is gevoeld.

Contacten met lichtende geesten kunnen niet persoonlijk vanaf de aarde worden gemaakt. U kunt hoogstens een wens kenbaar maken. U kunt zelden een hoger wezen volledig en direct vanuit uzelf benaderen. Richt u in de eerste plaats op de sfeer, waarmee u contact wenst en kies daarvoor de uren, die voor u een kenmerk hebben, dat met de gewenste sfeer overeenstemt. Voorbeeld:

Indien u de hoogste lichtsfeer wilt oproepen en betreden, is het verstandig dit te doen bij daglicht of althans een licht, dat als vervanging daarvan kan dienen. Zoudt u met het absolute duister willen werken, dan zoudt u ook in het absolute duister moeten werken.

Wilt u in deze harmonieën bepaalde krachten ontvangen, dan moet u hoel goed bescaffen; dat wij geen enkele kracht kunnen ontvangen, zonder dat daarmee ook bepaalde denkbeelden, gedachten en emoties gemoeid zijn. Zelfs indien ik de kracht van een bepaalde sfeer zuiver kan aantrekken, zal het geheel van wetten, van levenswijze en de bewustzijnswijze van die sfeer mede in de kracht aanwezig zijn. Grijp ook hier liever niet te hoog. Het zou kunnen leiden tot grote innerlijke conflicten en soms zelfs tot lichamelijke schade.

Bij menselijke problemen is er verder nog een punt, dat indirect hier belangrijk is. Leef mede met alle mensen; heb echter met geen van hen medelijden. Ken mededogen, maar geen toegevendheid. Dat klinkt vreemd. Maar wij leven in een kosmos, in een wereld, waarin de toegang, die wij de zwakkeren tot ons wezen geven, zeer wel kan voeren tot de verzwakking van ons eigen wezen, juist indien wij anderen willen helpen.

Indien wij in de kosmos contacten willen hebben - hetzij met de geest of met de materie - die waardevol zijn, dan zullen wij in de eerste plaats ergens onszelf moeten blijven. Wij kunnen het stoffelijk voorstellingsbeeld van het "ik" oproepen (wij hebben dit in het vorige hoofdstuk reeds aangestipt), maar wij kunnen nooit ons "ik" verbinden met het lagere, zonder gelijktijdig de problematiek en de zwakheden van dit lagere in ons te ontvangen. Alleen degene, die reeds een praktisch blijvende contactmogelijkheid, een soort harmonie, met de grootste lichtsferen heeft gevonden, kan zich het "medelijden" permitteren.

Medeleven betekent: voortdurend weten dat anderen leven, hoe hun leven is; en uw eigen leven mede tot uitdrukking brengen ook in hun bestaan.

Mededogen is geen medelijden. Het is een toelatenheid, misschien mag ik zeggen: een verdraagzaamheid. Het is begrip voor de ander. Maar begrip hebben voor een ander betekent nog niet, dat ik hem toegang geef tot mijn wezen of dat ik mijn maatstaven en wetten zonder meer moet veranderen. Want laat ik die mens tot mij toe en is hij een dief, dan word ik ook een dief, al heb ik nooit gestolen. Dan kan ik de dief rechtens niet meer veroordelen. En zo gaat het met de moordenaar en met ieder an-

der. Juist omdat ik gebonden ben aan de kosmische wetten van hogere waarden, die ik erken, moet ik dus zeer kieskeurig zijn in mijn relaties met mijn medemensen.

En dan ten laatste: U moet goed onthouden, dat de kosmische wetten dit vitale contact bepalen. Er is geen enkele andere wet, die daar regeert. Er bestaat in dit opzicht geen verdienste en geen schuld. Er bestaat niets dan contact of niet-contact: het verbonden zijn van twee punten in de levende ruimte door een wederkerig openstellen van de verbinding, of een gescheiden-zijn ervan.

Laat ons daarom goed begrijpen, dat juist in het geestelijk werk en mede in verband met het occultisme er geen sprake is van de menselijke beoordeling, de menselijk wet, de menselijke inzichten, zelfs de menselijke mores, voor zover ze niet deel zijn van uw wezen en een integrerend deel van uw beleven. Ze zijn van nul en generlei waarde.

De contacten van mensen in de kosmos vormen een totale eenheid, welke - naarmate zij groeit - een grotere macht vertegenwoordigt, meer werelden gelijktijdig kan omvatten en zo een openbaring van een steeds groter deel van het Al vormt tussen alle entiteiten, die op deze wijze onderling en wederkerig verbonden zijn.

Ik raad u niet aan daarmee nu onmiddellijk te beginnen. Dit grijpen naar het kosmisch contact voert vooral de beginneling alleen tot teleurstelling. Maar het telepathisch menselijk contact (om maar een voorbeeld te geven) is aan dezelfde regels, die ik u gaf, onderhevig. Het bevat dezelfde mogelijkheden. Zelfs het eenvoudig contact in een gesprek kan dienen om eerst eens te toetsen wat het kan zijn.

Heeft u geleerd, dat het menselijk harmonisch contact bestaat, dan kunt u - juist doordat u nu weet dat u kunt, moogt en zelfs moet selecteren - een voortdurende verrijking van uw persoonlijkheid tegemoet zien door het contact met anderen.

:--:

K L A N K E N .

De klanken van de mens zijn gebaseerd op een aantal grondwaarden. We kennen de z.g. open klanken, die meestal met een h schijnen te eindigen, dus: oh, ah, uh.

We kennen de gesloten klanken: ou, au, am.

We kennen de z.g. stoot-klanken: sa, fa, ha, enz.

Ik wil al die klanken niet afzonderlijk gaan opsommen, want er zijn er in de hoofdverdeling 144. Belangrijker is het te weten, dat deze klanken in verband staan met wat je de aura van de mens kunt noemen; en wel speciaal met de chakra's.

Als je een chakra bekijkt (althans de voorstelling, die men daarvan geeft), dan lijkt het een beetje op een bloem met een ten dele of geheel geopende kelk. Stelt u zich nu een eenvoudig chakra voor, dan kunnen we zeggen: het heeft acht bladen. Ik zou dan op die acht bladen een aantal klanken kunnen schrijven. Dat wil dus zeggen, dat dit chakra gevoelig is voor de trillingswaarde, die door de weergave van de klanken wordt uitgedrukt. En aangezien dit voor alle chakra's geldt tot het hoogste toe, is het begrijpelijk, dat we dus niet alleen maar de mens zelf (het zuiver materiële), maar wel degelijk ook geestelijke waarden (althans niet-stoffelijke waarden) kunnen beïnvloeden.

De opbouw van een dergelijke formulering zal over het algemeen geschieden in woorden. En aangezien de mens van tegenwoordig graag woorden heeft die zin hebben, kun je dit doen door in de een of andere bekende taal te spreken. Maar je moet ervoor zorgen, dat er een klank-analogie blijft bestaan met de klankwaarden van het chakra of de chakra's, die erdoor worden beïnvloed.

In de oudheid deed men het anders. Daar werkte men heel vaak met de z.g. "dode talen" en ook wel met z.g. fantasie-woorden. Heel veel woorden, die in de oude magie worden gebruikt, zijn b.v. ontleend aan Egypte en het oud-Assyrisch. We vinden zelfs hier en daar typische klanken en klank-combinaties, gepaard gaande zelfs met een toonhoogte-verandering, die ons doen denken aan het Chinees, zoals het b.v. in Trans- (?) wordt gesproken.

Er is dus in die oude magie eigenlijk een hele klankleer overgeleverd, waarbij het alleen ging om de klanken. De mensen vergaten al heel gauw, dat het de klank was, die waarde had; en ze gingen ervan uit, dat het woord een magisch woord was. Dat is natuurlijk niet waar. Het gaat om de klank.

Wat gebeurt er nu? Ik spreek een klank of een klank-combinatie uit. Daardoor worden er één of meer chakra's gestimuleerd. Elk chakra heeft voor zich een receptiviteit. Dat kan er één zijn voor levenskracht of voor menselijke waarde, het kan een ontvankelijkheid zijn voor hogere waarden, het kan een zeer sterke gevoeligheid zijn voor de sfeer van de geest.

Als ik dus dat chakra stimuleer, dan wordt dit binnen de begrenzing van zijn eigen begaving actief. Het resultaat is, dat door het gebruik van de klank alleen de mens zijn eigen gevoeligheden verandert en eventueel verhoogt. Dat voor zover het de mens betreft.

Maar ook andere levende wezens hebben een eigen trillingsgetal. Er zijn nog niet zolang geleden proeven genomen in India, waar men in een bepaald graanveld voortdurend fluitspel liet horen. Daarmee heeft men schitterende resultaten behaald. Het graan groeide sneller, de korrel was iets groter, de opbrengst per oppervlakte was bij gelijke verzorging eveneens groter. Dat ging zo goed, dat men een andere fluitspeler erbij nam om een ander veld te gaan bespelen. Maar nu was de eerste fluitspeler iemand van de oude school; en die speelde bij voorkeur dus gewijde melodieën, die bij een bepaald deel van de Veden hoorden. De tweede fluitspeler was wat meer modern aangelegd en speelde moderne muziek. Dat graan werd niet beter, groter of vruchtbaarder. En als ze iemand hadden neergezet, die beat-muziek had geproduceerd, dan zou de kans groot zijn geweest, dat de opbrengst aanmerkelijk gereduceerd zou zijn geweest t.o.v. de oppervlakte.

U gelooft het misschien niet, maar dit is iets, wat werkelijk is gepubliceerd, ook in Europa, waar men veel erover heeft gesproken. Ik haal dit aan om duidelijk te maken, dat ook andere levende wezens klankgevoelig zijn.

Als ik nu het juiste woord weet te zeggen (dus de juiste klank-combinatie weet te geven); waardoor b.v. de appelboom, die in knop staat, wordt geraakt, dan barst de bloesem open. Het klinkt krankzinnig, maar het is waar. U kunt dat met andere vibraties ook doen, indien u maar de juiste vibratiesleutel hebt.

Nu is het menselijk stemorgaan bijzonder gemakkelijk aan te passen. U weet het van uzelf misschien niet, maar de doorsnee-mens spreekt niet zo eentonig. U kunt enorme uitschieters maken. En als u ziet wat er voor verschil in klank-niveau en in klank-inhoud kan liggen in een eenvoudig gesprek, dan zult u zich niet meer erover verbazen, dat met al die vele combinatiemogelijkheden er haast geen enkel instrument is, dat het bij de menselijke stem kan halen. Klanken zijn dus belangrijk. Ik geloof, dat ik dit - indien u mijn stelling wilt aannemen - dan ook duidelijk heb gemaakt.

Nu gaan we eens proberen te kijken wat we krijgen, als ik een bepaald woord ga gebruiken. . . Ik ga u eerst wijzen op een eigenaardige klankgelijk-

heid. Thoth, zoals we tegenwoordig zeggen, was oorspronkelijk Thòòth. En we hebben Gòd, God (Eng), Gott. Daarin zit een zeer grote klankgelijkheid. Het is een tò- of gò-klank, die correspondeert met het borstchakra. Het wekt emoties op en het geeft daarnaast het gevoel van weten. De God, Die we plegen aan te roepen en te aanbidden, is in feite ontleend aan de klankontleding; dus een bron van kennis plus emotie. Als we nu gewoon spreken en "God" zeggen, ach, dan zegt dat heel weinig. Maar wij moeten de vibratie erin brengen.

Nu zien we hier ook iets typisch: het gaat er niet om, of het mooi gezegd wordt. Er zijn mensen, die denken: als ik mooi spreek, dan heeft dat invloed. Neen, dat is niet waar. Het gaat erom, dat u de juiste klank produceert. Als ik nu het gewone Hollandse woordje "God" laat vibreren, dan moet u eens opletten hoe daar direct iets anders van uitgaat dan van het woord, zoals het normaal wordt gebruikt: Gòò(d). De d is niet belangrijk. Ik heb die erbij gezegd om het u gemakkelijker te maken. Het gaat om Gòò(d). Net of er ergens een flits, een stootje is. En zo kun je zoveel van die woorden nemen.

Als ik denk aan b.v. die oude onbegrijpelijke woorden (we hebben het er wel eens over gehad), die ze uit Egypte enz. vandaan hebben geslept, dan is dat als je dat zo leest of zegt onzin. Als ik nu b.v. zeg: Neheptobah. Wat is dat. Misschien een nieuw handelsmerk voor de een of andere zeep? Maar nu ga ik het in syllaben zeggen: Nè-hè-ptò-bah. Nu zit er klank in. Ne en he: keelkop; pto: middenrif, zonnevlecht; bah: een klank, die zowel het kruinchakra als ook het laagste chakra aanspreekt. En als ik het nu op de juiste manier ga gebruiken, dan stimuleer ik iets. (Ik zal het maar niet doen, anders gaat u allemaal in de war naar huis.) Maar deze zeer eenvoudige klankontleding, die ik u hier geef is wel voldoende om duidelijk te maken dat het belangrijk is, dat ik weet wat ik zeg en hoe ik het zeg.

Wij zoeken dan meestal een vorm daarvoor. Want waar een begrip nodig is, daar kunnen wij de belangrijke klanken vervlechten in een zin.

Als ik b.v. de klanken voor het topchakra (ha, bah, enz.) wil gebruiken en ik wil daarnaast de belangrijke borstchakra-klank gebruiken (gò), dan kan ik goba zeggen. Maar dat zegt zo weinig. En dan zeg ik dus: Gòd Uw hulpe baat ons. Dus gò ba. Dat zit erin.

Nu weet ik heel goed, dat het voor de meesten van u erg moeilijk zal zijn om al die klankcombinaties te onthouden. O, u weet het wel, Jod-hevo-he b.v. Het klinkt mooi en iedereen zegt het. Maar men begrijpt niet, dat die naam ook weer een klankcombinatie is. Het is een sleutel, die voor een zeer groot gedeelte op de zonnevlecht aangrijpt en voor een heel klein gedeelte eventjes nog het borstchakra beroert, maar gelijktijdig ook nog twee elementen op het keelkop-chakra afzet. Je zou zeggen, Jod-hevo-he is een kreet voor profeten. Maar als we dat allemaal niet weten, dan is dat niet erg, want we merken heus zelf wel, dat er bepaalde klanken en intonaties zijn, die ons iets doen. En als we nu weten, wat er eigenlijk aan emotie, aan besef of aan kracht van invloed is met zo'n klank, dan kunnen we die klank gaan reproduceren.

Klank reproduceren is een kwestie van oefening. Er bestaat een lamaïstisch geloof, dat het nodig is de ziel te helpen het lichaam te verlaten. Daarvoor wordt er een bepaalde spreuk gezegd, die op een bepaalde manier moet worden uitgesproken en dan zal er bij de fontanel een verwijding in de schedel komen, waardoor de ziel zal kunnen ontsnappen. Laten we dat alles desnoods als een sprookje zien, maar de techniek, die men daarbij gebruikt, is heel eigenaardig.

Men begint eerst de spreuk te leren. Als men die kent, gaat men de eerste drie woorden gezamenlijk opdreunen, net zolang tot iedereen de intonatie perfect heeft. De hele spreuk samen toepassen is ook gevaarlijk, want dan zou de ziel van degene, die spreekt, ook wel eens de wicken kun-

nen nemen - het is hier een slechte wereld en boven is het beter. Deze zielen voelen zich echter zo nodig op aarde, dat zij dat risico niet willen lopen. Ze gaan dus de eenzaamheid in waar zij niet gehoord kunnen worden door de mensen en ze doen niets anders dan voortdurend dat ene woord reproducieren op duizend verschillende manieren, totdat ze het gevoel hebben: nu heb ik de juiste vibratie te pakken. En dan herhalen ze het woord drie keer. Het verhaal gaat dan, dat als ze dat werkelijk goed doen, er bij hen ook een kleine opening komt achter in de schedel, waarin ze een rietje kunnen vastzetten. De techniek is hier wel zeer interessant.

Als een bepaald woord u bijzonder heeft ontroerd of een bepaalde kracht voor u heeft en u weet het niet uit te spreken, dan is het heel eenvoudig: u probeert het. U probeert het zolang, totdat u de voor u juiste invloed te pakken hebt. En nu denkt u: dat is voor mij goed, maar voor een ander niet. Neen. Zolang de basisklanken klanken zijn, die in de chakra's zijn vertegenwoordigd, is er zo weinig verschil in trillingsgetal tussen u en anderen, dat het voor u misschien iets sterker kan werken dan voor een ander, maar dat de ander de werking absoluut mede ondergaat. Dus: oefenen.

Heeft u eenmaal de klanken, dan wordt het vaak toch moeilijk, want u voelt zich als een idioot, als u alleen maar klanken staat uit te stoten. Dus dan gaat u zoeken naar een formulering, waarin een aantal van die klankbeelden worden samengebonden. Soms gaat dat niet in het Hollands, neem dan Duits of Latijn. Als je b.v. zegt: All Mighty God, Thou Who warst in heaven. Dan klinkt er iets in. U hoeft er ook niet bij te vertellen: ik hoorde het in het Engels en het deed me werkelijk wat. Herhaal het. Het is helemaal niet nodig, dat we voor een ander er een ritueel van maken. Het is belangrijk, dat we de juiste klanken uitstoten. Want - en dat vergeten de meeste mensen - de hele magie (dus ook dit deel: de klanken) is eigenlijk niets anders dan een vorm van natuurwetenschap en menskunde. Het is niet de kennis van het onbekende. Neen, het is de erkenning van hetgeen er in het bekende nog niet is geopenbaard; voor een groot deel ten minste.

Wat wij met die klanken doen, is dus eigenlijk een mechanisme. Het is niet een begaafdheid; het is een bekwaamheid. Het is niet iets, wat je moet worden gegeven; het is iets, wat je je moet verwerven. En daarin zit geloof ik de moeilijkheid voor de meeste mensen met die klanken en incantaties.

Er zijn altijd eenvoudige aanwijzingen, als je wilt spreken met je hele hart. De gevoelswaarde, die in je leeft, betekent voor jou ook een stimulans voor bepaalde chakra's. Daardoor zul je dus geneigd zijn de bijbehorende resonanstoon ook te gebruiken. Je doet het allemaal onbewust, maar je draagt meer over.

Ten laatste moet u dan ook nog beseffen, dat het bij dit mechanisme ook heel belangrijk is eerst te kijken wat u wilt. Nu hoeft u niet bang te zijn, dat u door een bepaalde vervloeking dood valt. Heus, dat gebeurt niet. Of dat opeens uw hele huis instort, of dat een vleesetend plantje plotseling een grote mond uitstrekt en zegt: Ik heb geen ontbijt gehad, ik zal jou wel nemen. Die fantastische dingen gebeuren heus niet. Maar als u ermee experimenteert, dan leert u zelf bepaalde klanken, die magisch zijn, doodgewoon magisch; en daardoor een soort mechanisme zijn geworden, waarmee u anderen kunt beïnvloeden.

Ik kan niet op de naam van de man komen, maar er is een spotliedje verschenen, Sammy genaamd, dat sterk afwijkt van de gebruikelijke formule voor wat men pop-art of topschlager noemt. Als u naar dat liedje luistert, dan zou het wel eens interessant zijn om na te gaan wat daar in zit.

U zult daarin een bepaald ritme vinden, nl.: 1, 1, 2, 3. Maar u zult er ook bepaalde klankherhalingen in vinden. Die klankherhaling loopt op

e, en en he, en die verder manipuleert met sa, ha en ma. En nu is het vreemde, je krijgt een liedje dat op zichzelf eigenlijk geen schlager had moeten worden, maar dat toch ergens de mensen beroert, doodgewoon de chakra's stimuleert en daardoor er een achtergrond aan geeft, die het anders misschien nooit zou hebben gehad. Ik neem dit nu als voorbeeld, omdat het in het onderwerp past en tamelijk recent is.

Kijk eens, wat met zo'n liedje wordt gedaan, dat zoudt u dus ook kunnen. Indien u in staat bent om de juiste klanken voort te brengen, dan kunt u misschien helemaal niet zingen en toch kunt u misschien een topschlager maken. Niet dat ik het u wil raden. Er is toch al zo weinig goede muziek..... Dat kunt u er dus mee doen.

Er zijn sleutels. Sleutels niet alleen psychologisch, maar eigenlijk zuiver lichamelijk, die een menselijk lichaam gewoon in beweging zetten; die bepaalde emoties wekken; die bepaalde gevoelens doen ontstaan. En alleen door klanken. Is het een wonder, dat er in de magie zoveel van klanken gebruik wordt gemaakt? Is het ook een wonder, dat men - overigens verkeerdt - in vele kerken probeert nog iets van dit magisch geluid te bewaren? Maar ja, ze denken dat het aan de declamatietoon ligt, maar ze vergeten dat het aan de klank ligt.

U kunt het leren. U kunt er iets mee bereiken. Want klanken zijn belangrijk. Ze zijn een zeer belangrijk werktuig voor een ieder, die zich bezighoudt met het occulte, het magische en die voor zich of voor anderen een poort naar een andere wereld wil openen.

S L E U T E L S .

Er is een sleutel, die past op mijn hart.
Een sleutel, die mij doet opengaan
en dat verstaan
wat er leeft in 't Al.
Maar wie ben ik, dat ik zeggen zal,
hoe mij die sleutel wordt gebracht?

Er is een sleutel tot de macht,
tot krachten uit d'oneindigheid,
tot licht, dat niet slechts rond mij is,
maar dat mijn wezen voortgeleidt,
dat uit mij straalt en daalt op ieder,
op wie mijn wezen het lichte richt.

Maar hoe kan ik bepalen, hoe de goddelijke plicht bestaat
mij licht te geven?
Het licht is rond mij.
Ik moet aanvaarden.
Ik moet met het lichte leven.

Ik zoek de wijsheid.
In al, wat mensen hebben neergeschreven,
vind ik weer d'oneindigheid.
Maar hoe kan ik zeggen:

Zij alleen hebben waarheid mij gegeven,
zij hebben mij nog nooit misleid?

Een enkel woord misschien door God aan iemand gegeven,
zegt meer dan alle filosofie
over de waarheid van je eigen leven.

Zo je dan een sleutel zoekt
- zoekend vol vertrouwen -
moet je leren in jezelf een brug naarbuiten toe te bouwen;
een kracht te vinden, die jezelf omvaamt, God erkent
en toch voortkomt uit het eigen wezen.
Dan moet je zonder vrezen
de werkelijkheid begrijpen
en de waarheid ondergaan.

De waarheid van 't bestaan is wijfeling, onevenwichtigheid.
Een mens, die - misleid zijnde - ook anderen misleidt,
in al zichzelf zoekt en zich op al wil wreken,
schijnt dwaas.

Toch kan uit deze tegenstrijdigheid
de waarheid spreken, zo gij beseft,
hoe zij in alle strijdigheid zichzelf openbaart.

Een sleutel is er altijd weer voor ieder, die haar zoekt.
Een sleutel is er altijd weer.
Niet netjes ingeboekt
of ingeblikt,
maar leven.... werkelijkheid:
een deel van het normale leven.
Want in 't Al heeft God ons steeds
de sleutel tot Zijn wezen en tot ons hoogste "ik" gegeven,
opdat wij waarlijk kunnen zijn:
mens en teven deel van God.

Maar zoeken wij onszelf te zijn ten koste van het lot,
dat het "ik" moet ondergaan,
wij zullen niet de sleutels zien
en de sleutels niet verstaan.

:--: